

KÁNYÁDI SÁNDOR

Krónikás ének

Illyés Gyulának – odaáttra

ég már a szekértábor is
 remény sincs fölmentő seregre
     a föld is ég
     futja-e még
 csonkán-bonkán elkeseredve
 egy utolsó lesz-ami-leszre
     csak hős ne légy
     mert ebben
     a hőstetlen
 korban hősnek lenni nem érdemes
     és nem szabad
     de meg se add magad
     van aki már
     kötélre vár
 csüggedni is erőtlén
 ég már a szekértábor is
 istenem hová vetődtem
     van aki sír
     van aki szül
     van aki hallgat
     van aki jajgat
 a zsoldosok az elmaradt
 hópénzért kiabálnak
     a tisztjeik
 az átállás esélyeit
 latolgatják suttyomban
 szorosra húzzák a hevedert
     s a tönkrevert
 védők közt kilovagolnak
     van aki sír
     van aki hallgat
 akik elmentek közülünk
 nem voltak közülünk valók
 mert ha közülünk valók lettek volna
     nem mentek volna el
 szétosztjuk az úr testét
 utolsó kenyeriünket
     mindenki hallgat
 ég már a szekértábor is
 ég már a szekértábor is
     a föld is ég
     füstje a kék
 egekben tova ködlik
     potomság
     a többit
 megírja ha megírja más
 zizegni kezd zizegni kezd
     a hajdani
     a majdani
     kukoricás

1988

Örmény sírkövek

vannak vidékek hova már utat
csak romos templom s régi név mutat
örmény-kert zsidó-sor magyar-telek
örmények zsidók lakták székeleyek
s akad még itt-ott ki a néhai
honosokról tud ezt-azt mondani

vannak vidékek ahol csak a hant
tudhatja már hogy ki nyugszik alatt
régen kikorhadt fejtől a kereszt
a zsidók hamvát meg ne itt keresd
s ki érti már a megmohosodott
márványon az örmény föliratot

vannak vidékek hol a sírlapok
négy sarkában finoman faragott
négylevelű lóhere mélyed és
századok óta nincs egy repedés
esőcsöppöt és harmatcsöppöket
gyűjtögetnek az örmény sírkövek

vannak vidékek hol a madarak
a temetőben oltják szomjukat
ha szárazság van vagy éppen aszály
a gaz-felverte mohos sírra száll
iszik s hálából mikor égre kel
a holtakért a madár énekel

1982

Ahogy

ahogy tenyered homlokodra
ellenzósítéd meg-megállva
ahogy el-elmagányosodva
meg-megszállsz egy-egy éjszakára

ahogy az üres polcra bámulsz
s nem hiányoznak már a könyvek
ahogy reggelente az ágy húz
és nem-fölkelni volna könnyebb

*ahogy otthonod még hiányzik
van-e otthonod igazában
ahogy a szó is el- s kivásik
az otthonokban most lakás van*

*ahogy nyelved a rímre rájár
mint ujjaid a billentyűkre
ahogy foncsorosodva már-már
arcod lesz tükrödnek a tükre*

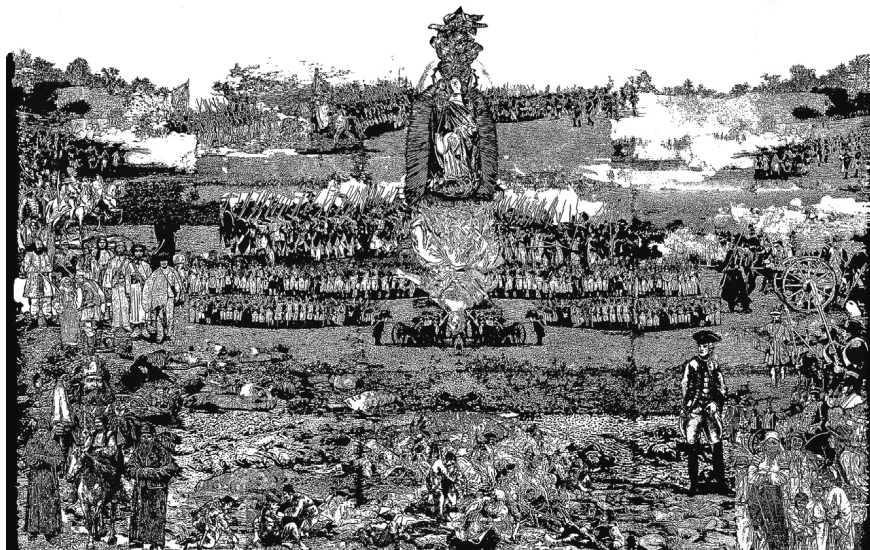
*ahogy a tűznek csak a korma
senki senkinek számadással
ahogy elfacérul a forma
s a múzsa markát tartva házal*

*ahogy az ismerőst felejtet
s az ismeretlen ismerősiül
ahogy a rég magadba-rejtett
titok veled öregszik őszül*

*ahogy az isten észrevétlen
beléd épül minthogyha volna
ahogy te is valamiképpen
vagy a ház és annak lakója*

*ahogy az erek mint a húrok
aztán csak száll elszáll a lélek
vagy sortűz nyomán tova surrog
rajban akár a seregélyek*

1994

Veszedelmek Madéfalván (2013, tollrajz, tus)